

νά μετρήσης πολλά «υποκείμενα» είναι δυνατό, μόνο αν αυτοί οι Άλλοι, οι όποιοι αρχικά συναντώνται μέσ στο έδωνά-Συνείναι τους, θεωρηθούν άπλως και μόνο ως «νοούμερα». Ένα τέτοιο άθροισμα αποκαλύπτεται μόνο μέσω μιᾶς όρισμένης συναλληλίας και σχέσης προς τούς Άλλους. Αυτός ο αδιάκριτος τρόπος του Συνείναι άπαριθμεί τούς Άλλους χωρίς νά τούς «λογαριάζη» σοβαρά ή έστω νά θέλη νά σχετιστή μαζί τους².

Τό δικό μου έδωνά-Είμαι όπως και τό έδωνά-Συνείναι Άλλων συναντώνται αρχικά και ως επί τό πλείστο με βάση τό κοινό περιβάλλον τής βιομέριμνας³. Όταν τό έδωνά-Είμαι απορροφάται στον κόσμο τής βιομέριμνας, δηλαδή συνάμα και στο Συνείναι προς τούς Άλλους, δέν είναι αυτό τουτο. Ποιός λοιπόν είναι αυτός, πού έχει αναλάβει τό Είμαι ως καθημερινή συναλληλία;

126 §27. Η καθημερινή εαυτότητα και οι πολλοί

Τό όντολογικά σημαντικό αποτέλεσμα τής παραπάνω ανάλυσης του Συνείναι είναι ή επίγνωση ότι ή χαρακτηρας «υποκείμενο», πού άποδίδεται στο δικό μου έδωνά-Είμαι και στους Άλλους, πρέπει νά όριστή ύπαρκτικά – δηλαδή με βάση κάποιους τρόπους ύπαρξης. Μέσα σε δσα βιομεριμνώνται περιβαλλοντικά, συναντώνται οι Άλλοι ως αυτό πού είναι· και μέσα σ' αυτό τον κόσμο οι Άλλοι είναι αυτό πού κάνουν.

Κατά τή βιομέριμνα δσων ανέλαβες με τούς Άλλους, για τούς Άλλους ή ενάντια στους Άλλους, μεριμνάς αδιάκοπα μήπως διαφέρεις από τούς Άλλους, είτε άπλως για νά εκμηδενίσης τή διαφορά, είτε – αν ύστερης – επιχειρώντας νά κερδίσης έδαφος, ή ακόμα – αν υπερέχης – έχοντας βαλθή νά τούς υποδιβάξης έξακολουθητικά. Η συναλληλία – έστω κι' αν δέν τής είναι φανερό – είναι όλο άνησυχία και μέριμνα γι' αυτή τήν άπόσταση¹. Τουτό

2. [Dieses «rücksichtslose» Mitsein «rechnet» mit den Anderen, ohne daß es ernsthaft «auf sie zählt» oder auch nur mit ihnen «zu tun haben» möchte. Τά με εισαγωγικά υποδηλωνόμενα ύπονούμενα αυτής τής πρότασης δε μπορούν νά άποδοθούν μεταφραστικά.]

3. [umweltlich besorgte Mitwelt. Δές σελ. 118 σημ. 1.]

Σελ. 126

1. [Das Miteinandersein ist — ihm selbst verborgen — von der Sorge um

μπορεί νά εκφραστή ύπαρκτικά, αν πούμε ότι ή συναλληλία έχει τό χαρακτηρα του άφίστασθαι². Όσο πιο άπαράτηρητο παραμένει αυτό τό είδος του Είμαι στο καθημερινό έδωνά-Είμαι, τόσο πιο επίμονα και πιο άρχέγονα δρᾶ επάνω του.

Τό ότι στο Συνείναι ύπάρχει αυτό τό άφίστασθαι σημαίνει: τό έδωνά-Είμαι ως καθημερινή συναλληλία βρίσκεται στην ύποτέλεια [Botmäßigkeit] των Άλλων³. Δέν είναι αυτό τουτο· τό Είμαι του τό έχουν άρπάξει οι Άλλοι. Οι καθημερινές δυνατότητες του Είμαι του έδωνά-Είμαι ύπόκεινται στα γούστα των Άλλων. Αυτοί οι Άλλοι δέν είναι όρισμένοι Άλλοι. Κάθε Άλλος μπορεί νά τούς αντιπροσωπεύση. Άποφασιστική είναι μονάχα ή άπαράτηρη κυριαρχία των Άλλων, στην όποία ύπόκειται τό έδωνά-Είμαι ήδη ως Συνείναι. Ό καθένας μας ανήκει στους Άλλους και στερεώνει τή δύναμή τους. «Οί Άλλοι», πού αποκαλούνται έτσι για νά επικαλύπτεται τό γεγονός ότι ούσιαστικά ανήκουμε σ' αυτούς, είναι εκείνοι πού αρχικά και ως επί τό πλείστο στην καθημερινή συναλληλία είναι έδωνά. Τό ποιός δέν είναι αυτός ή εκείνος, δέν είσαι έσύ ή κάποιος άλλος, κι' ούτε τό άθροισμα όλων. Τό «ποιός» είναι οι άπρόσωποι «πολλοί».

Δείξαμε παραπάνω κατά ποιόν τρόπο ήδη στο άμεσο περιβάλλον ό δημόσιος κόσμος για [«Umwelt»] είναι πρόχειρος και αντικείμενο βιομέριμνας. Όταν χρησιμοποιώνται δημόσια μεταφορικά ή πληροφοριοδοτικά μέσα (έφημερίδες, για παράδειγμα), ό καθένας είναι όμοιος με κάθε άλλον. Αυτή ή συναλληλία άποσυνθέτει όλοκληρωτικά τό δικό μου έδωνά-Είμαι στο είδος του Είμαι «των Άλλων», έτσι μάλιστα, ώστε οι Άλλοι μέσα στον διαφορετικό και ρητό τους χαρακτηρα έξαφανίζονται ακόμα περισσότερο. Μέσα σ' αυτή τήν άφάνεια και αδυναμία διάκρισης οι πολλοί έγκαθιδρύουν τή χαρακτηριστική τους δικτατορία. Άπολαμβάνουμε και διασκε-

diesen Abstand beunruhigt.]

2. [Abständigkeit. Σ' αυτό τον όρο κρύβεται ίσως ένα από τά έτυμολογικά παιχνίδια του Χάιντεγκερ. Έκτός από τό ότι σχετίζεται με τή λέξη «άπόσταση» (Abstand), ό όρος δηλώνει έτυμολογικά τήν έλλειψη (ab) σταθερότητας (Ständigkeit), τήν άνησυχία για τήν όποία κάνει λόγο ή προηγούμενη πρόταση.]

3. [Τό «άφίστασθαι», δηλαδή ή συνεχής μέριμνα για τήν άπόσταση από τούς Άλλους, είναι άπόδειξη τής ύποτέλειας στους Άλλους. Για νά τό πούμε άλλως, τό άφίστασθαι είναι συνέπεια αυτής τής ύποτέλειας.]

127 δάζουμε όπως πολλοί διασκεδάζουν· διαβάζουμε, βλέπουμε και κριτικάρουμε λογοτεχνία και τέχνη, όπως πολλοί βλέπουν και κριτικάρουν· αλλά και αποτραβιόμαστε από τον «πολύ σωρό», όπως πολλοί αποτραβιώνται· βρίσκουμε «συνταρακτικό», δ,τι πολλοί βρίσκουν συνταρακτικό. Οί πολλοί, πού δέν είναι κανένας δρισμένος, παρά είμαστε δλοι, αν και όχι ως άθροισμα, επιβάλλουν στην καθημερινότητα τό είδος του Είμαι τους.

Οί πολλοί έχουν δικούς τους τρόπους του Είμαι. Ή τάση του Συνείναι, την όποία όνομάσαμε άφίστασθαι, θεμελιώνεται στό γεγονός ότι ή συναλληλία σαν τέτοια καλλιιεργεί τό μέσον όρο, πού είναι ύπαρκτικό χαρακτηριστικό των πολλών. Οί πολλοί νοιάζονται μέσ στό Είμαι τους ούσιαστικά για τό μέσον όρο. Γι' αυτό οί πολλοί διατηρούνται γεγονικά στό μέσον όρο αυτού πού άρμόζει, αυτού πού ίσχύει και πού δέν ίσχύει, στό μέσον όρο αυτού πού έγκρίνουν έπιτυχία και αυτού πού την άρνιώνται. Αυτός ό μέσος όρος προσχεδιάζει τί μπορεί και τί επιτρέπεται να τολμηθή, και παραφυλάει για κάθε τι πού τείνει να άποτελέση έξαιίρηση. Κάθε ύπεροχή καταστέλλεται άθόρυβα. Κάθε τι άρχέγονο λειαινεται στα γρήγορα, για να φανή πως είναι από καιρό οικείο. Κάθε τι με άγώνα κατακτημένο γίνεται του χεριού μας. Κάθε μυστικό χάνει τη μυστηριακή του δύναμη. Ή μέριμνα για τό μέσον όρο άποκαλύπτει μίαν άκόμα ούσιαστική τάση του έδωνά-Είμαι, την όποία θα όνομάσουμε *ισοπέδωση* όλων των δυνατοτήτων του Είμαι.

Τό άφίστασθαι, ό μέσος όρος, ή ισοπέδωση συγκροτούν ως τρώποι του Είμαι των πολλών αυτό πού όνομάζεται «κοινή γνώμη»¹. Ή κοινή γνώμη έλέγγει κάθε έρμήνευση του κόσμου και του έδωνά-Είμαι κι' έχει πάντα δικιο – όχι γιατί έχει κάποια έξαιρετική και πρωτοπόρα σχέση με τά «πράγματα», κι' ούτε γιατί διαθέτει κάποια ρητά κατακτημένα, σαφή γνώση του έδωνά-Είμαι, παρά γιατί άρνείται να πάη στην «καρδιά του ζητήματος», γιατί είναι άναίσθητη προς όλες τις διαφορές επιπέδου και γνησιότητας.

Σελ. 127

1. [*Öffentlichkeit*]. Στην άπόδοση αυτού του όρου άκολουθοϋμε τους γάλλους μεταφραστές. *Öffentlichkeit* είναι γενικά οτιδήποτε κοινό, κρατικό, κοινά προσιτό, δ,τι άφορά δλους, δημόσιο. Τό επίθετο *öffentlich*, άπ' όπου παράγεται τό ούσιαστικό *Öffentlichkeit*, μεταφράζεται: δημόσιος.]

Ή κοινή γνώμη έπισκοπίζει τό κάθε τι, κι' άφοϋ τά επικαλύψη έτσι δλα, τά παρέχει ως οικεία και προσιτά σε δλους.

Οί πολλοί είναι πανταχοϋ παρόντες, έτσι όμως, ώστε έχουν πάντα ήδη έξαφανιστή, όποτε τό έδωνά-Είμαι πιέζεται να άποφάσισή. Άλλά μιά και οί πολλοί προνοούν να παράσχουν δλες τις κριτικές και να πάρουν τις άποφάσεις, άφαιρούν κάθε ευθύνη από τό έκάστοτε έδωνά-Είμαι. Οί πολλοί κατορθώνουν με κάποιο τρόπο να τους επικαλούνται δλοι άδιάκοπα. Μπορούν και θεωρούνται υπεύθυνοι για κάθε τι, μιά και κανένας δέν χρειάζεται να έγγυηθή για κάτι. Πάντα πολλοί φταίνε, κι' όμως μπορεί να λεχθή πως δέ φταίει κανένας. Για τά περισσότερα άπ' όσα γίνονται μέσ στην καθημερινότητα του έδωνά-Είμαι, πρέπει να είπωθή ότι δέν γίνονται από κανένα.

128

Έτσι οί πολλοί *άνακουφίζουν* τό έκάστοτε έδωνά-Είμαι μέσ στην καθημερινότητά του. Κι' όχι μόνο τοϋτο· *άνακουφίζοντας* έτσι τό έδωνά-Είμαι από τό Είμαι του, οί πολλοί διευκολύνουν την τάση του να παίρνη τό κάθε τι άψήφιστα και να άκολουθή τον εύκολο δρόμο. Με αυτή τη συνεχή διευκόλυνση οί πολλοί διατηρούν και στεριώνουν την έπίμονη κυριαρχία τους.

Κανένας είναι ό Άλλος και κανένας δέν είναι αυτός τοϋτος. Οί πολλοί [*Das Man*], με τους όποιους άπαντάται τό έρώτημα για τό ποιός είναι τό καθημερινό έδωνά-Είμαι, είναι ό *κανένας* [*das Niemand*], στον όποιο έχει έκάστοτε ήδη παραδοθή κάθε έδωνά-Είμαι όντας μεταξύ άλλων¹.

Τά όντολογικά χαρακτηριστικά του καθημερινού μεταξύ άλλων Είμαι: τό άφίστασθαι, ό μέσος όρος, ή ισοπέδωση, ή κοινή γνώμη, ή άνακούφισή του Είμαι και ή διευκόλυνση, καθορίζουν την καθημερινή κατάσταση² του έδωνά-Είμαι. Αυτή ή κατάσταση δέν άφορää

Σελ. 128

1. [*Im Untereinandersein*]. Ή έκφραση είναι δισημαντη. Μπορεί να έννοηθή τόσο ως «μεταξύ άλλων» όσο και «κάτω από άλλους», «ύποταγμένος σε άλλους».]

2. [*Ständigkeit*]. Αυτό τό άσυνήθιστο σε καθημερινή χρήση ούσιαστικό προκύπτει από τό επίθετο *ständig* (= διαρκής, μόνιμος) κι' έχει σχέση με τό ρήμα *stehen* (= στέκομαι) άπ' όπου και ή λέξη *Stand* (= στάση, κατάσταση). Με τις έπόμενες προτάσεις ό Χάιντεγκερ καθορίζει πως πρέπει να νοηθή αυτή ή «κατάσταση». Άς ληφθή πάντως ύπόψη ότι αυτή ή λέξη θα μπορούσε να άποδοθή και: σταθερότητα, μονιμότητα, «ίστασθαι». Δές και την έπόμενη σημείωση.]

τή διαρκή παρέυρεση κάτινος, παρά τό είδος τοῦ Εἶναι τοῦ ἐδωνά-Εἶναι ὡς Συνεῖναι. Ὅντας μέ τούς παραπάνω τρόπους τό δικό μου ἐδωνά-Εἶναι καί ὁ ἄλλος οὔτε βρῆκαν ἀκόμα, οὔτε ἔχασαν τόν ἑαυτό τους. Εἶναι κατά τόν τρόπο τῆς ἐξάρτησης καί τῆς ἀναυθεντικότητας³. Αὐτός ὁ τρόπος τοῦ Εἶναι δέν σημαίνει μείωση τῆς γεγονότητας τοῦ ἐδωνά-Εἶναι, κι' οὔτε οἱ πολλοί ὡς «κανένας» εἶναι μηδέν. Ἀντίθετα μέσα σ' αὐτό τό είδος τοῦ Εἶναι τό ἐδωνά-Εἶναι εἶναι *ens realissimum* [= πραγματικότερο ὄν], στήν περίπτωσι πού ἡ «ρεαλιστικότητα» θά νοηθῆ ὡς Εἶναι ὄντων πού ἔχουν τό χαρακτήρα τοῦ ἐδωνά-Εἶναι.

Ἐξάλλου οἱ πολλοί εἶναι τόσο λίγο παρευρισκόμενοι, ὅσο καί τό ἐδωνά-Εἶναι σάν τέτοιο. Ὅσο πῶς πασιδήλα συμπεριφέρονται οἱ πολλοί, τόσο εἶναι πῶς ἀσύλληπτοι καί συγκαλυμμένοι – ἀλλά καί τόσο λιγώτερο εἶναι ἕνα τίποτα. Ἄν τούς δοῦμε ἀπροκατάληπτα ὄντικο-ὄντολογικά, ἀποκαλύπτονται ὡς τό πῶς «ρεαλιστικό ὑποκείμενο» τῆς καθημερινότητας. Ἄν καί δέν εἶναι προσιτοί ὅπως μία παρευρισκόμενη πέτρα, αὐτό δέν εἶναι οὔτε τόσο δά ἀποφασιστικό γιά τό είδος τοῦ Εἶναι τους. Οὔτε μπορεῖς διαστικά νά διακηρύσσης πῶς οἱ πολλοί σ' ἀλήθεια δέν εἶναι τίποτα, κι' οὔτε νά πρεσβεύης πῶς ἐρμήνευσε τό φαινόμενο ὄντολογικά, «ἐξηγώντας» το σάν κάποια ἐκ τῶν ὑστέρων συνένωση τῆς συμπαρέυρεσης πολλῶν ὑποκειμένων. Ἀντίθετα ἡ ἐπεξεργασία τῶν ὄντολογικῶν ἐνοιῶν πρέπει νά συστοιχῆ πρὸς τά ἀναντίρρητα αὐτά φαινόμενα.

Κι' οὔτε εἶναι οἱ πολλοί κάτι σά «γενικό ὑποκείμενο», πού αἰωρεῖται πάνω ἀπό πολλά. Θά μπορέσης νά τούς συλλάβης ἔτσι, μόνο ἂν ἐννοήσης τό Εἶναι τῶν «ὑποκειμένων» ὄχι σύμφωνα μέ τό χαρακτήρα τοῦ ἐδωνά-Εἶναι, καί τά θεωρήσης ὡς πράγματι παρευρισκόμενες περιπτώσεις ἑνός παρευρισκόμενου γένους [*Gattung*]. Μέ ἕνα τέτοιο ξεκίνημα ἡ μόνη ὄντολογική δυνατότητα εἶναι νά ἐνοηθῆ κάθε τι, πού δέν εἶναι τέτοια περίπτωση, μέ τό νόημα τοῦ εἶδους καί τοῦ γένους. Οἱ πολλοί δέν εἶναι τό γένος τοῦ ἐκάστοτε

129 ἐδωνά-Εἶναι, κι' οὔτε μποροῦν νά ἀντιμετωπιστοῦν ὡς διαρκῆς

ιδιότητα αὐτῶν τῶν ὄντων. Τό ὅτι καί ἡ παραδοσιακή Λογική ἀποτυγχάνει στή σύλληψη αὐτῶν τῶν φαινομένων δέν πρέπει νά μᾶς ἐκπλήξῃ, ἂν φέρουμε κατά νοῦ ὅτι θεμέλιό τῆς εἶναι μία ὄντολογία τῶν παρευρισκόμενων ὄντων, καί μάλιστα ὄντολογία ἀκατέργαστη ἀκόμα. Νά γιατί ὅσες βελτιώσεις ἢ ἐπεκτάσεις καί ἂν τῆς γίνονται, αὐτή ἡ Λογική δέν θά μπορέσῃ νά γίνῃ πῶς εὐκαμπτη. Ὅλες οἱ ἀναμορφώσεις τῆς Λογικῆς, ἐμπνευσμένες ἀπό τίς «ἐπιστήμες τοῦ πνεύματος», δέν κατορθώνουν παρά ν' αὐξάνουν τήν ὄντολογική σύγχυσι¹.

Οἱ πολλοί εἶναι ὑπαρκτικό χαρακτηριστικό κι' ἰδιάζει ὡς ἀρχέγονο φαινόμενο στή θετική σύσταση τοῦ ἐδωνά-Εἶναι. Μέσ στούς συγκεκριμένους τρόπους ὑπαρξης τοῦ ἐδωνά-Εἶναι μποροῦν μέ τή σειρά τους νά παρουσιαστοῦν ποικίλες δυνατότητές του. Ἡ κυριαρχία του μπορεῖ κατά τήν ἐκάστοτε ἱστορική στιγμή νά ἐξασκηθῆ λιγώτερο ἢ περισσότερο ἔντονα καί ρητά.

Ὁ ἑαυτός τοῦ καθημερινοῦ ἐδωνά-Εἶναι εἶναι ὁ ἑαυτός πολλῶν, τόν ὁποῖο διακρίνουμε ἀπό τόν *αὐθεντικό* [*eigentlich*], δηλαδή ἀφ' ἑαυτοῦ τοῦ [*eigens*] ἀδραγμένον ἑαυτό. Ὡς ἑαυτός πολλῶν τό ἐκάστοτε ἐδωνά-Εἶναι εἶναι *διασκορπισμένο* στούς πολλούς, καί πρέπει πρῶτα νά βρῆ τόν ἑαυτό του. Αὐτός ὁ διασκορπισμός χαρακτηρίζει τό «ὑποκείμενο» ἐκείνου τοῦ εἶδους τοῦ Εἶναι, τό ὁποῖο γνωρίσαμε ὡς ἀπορρόφηση στόν κόσμο πού συναντιέται κατά τή βιομέριμα. Ἄν τό ἐδωνά-Εἶναι ἔχη ἐξοικειωθῆ μέ τόν ἑαυτό του ὡς ἑαυτό πολλῶν, τοῦτο σημαίνει ταυτόχρονα ὅτι οἱ πολλοί τοῦ προσχεδιάζουν τήν ἄμεση ἐρμήνευσι τοῦ κόσμου καί τοῦ μέσ-στόν-κόσμον-Εἶναι. Αὐτοί τοῦτοι οἱ πολλοί, ἔνεκα τῶν ὁποίων τό ἐδωνά-Εἶναι ὑπάρχει μέσ στήν καθημερινότητα, ἀρθρώνουν τό παραπεμπτικό σύστημα τῆς σημαντικότητας. Ὁ κόσμος τοῦ ἐδωνά-Εἶναι ἀπελευθερώνει τά συναντώμενα ὄντα γιά μία συμπλεκτική ὀλότητα, ἡ ὁποία εἶναι οἰκεία στούς πολλούς, κι' εἶναι μέσα σ' ἐκεῖνα τά ὄντα, τά ὁποία ἔχουν καθοριστῆ κατά τό μέσον ὄρο τῶν πολλῶν. Τό γεγονικό ἐδωνά-Εἶναι εἶναι ἀρχικά μέσ στόν κατά μέσον ὄρο ἀποκαλυπτόμενο κοινό κόσμο. Δέν «εἶμαι» ἀρχικά

Σελ. 129

1. [Σαφῆς ὑπαινιγμός στή *Logik und Systematik der Geisteswissenschaften* τοῦ Erich Rothacker, ἀλλά μέσω αὐτοῦ τοῦ συγγραφέα καί στόν Rickert καί στόν Dilthey. (Σημ. τ. γαλ. μετ.)]

3. [Man ist in der Weise der Unselbständigkeit und Uneigentlichkeit. Ἡ λέξι *Unselbständigkeit* (= ἐξάρτησι) θά μποροῦσε νά μεταφραστῆ καί: μονιμότητα χωρίς ἑαυτό, δέξ τήν 3η σημ. τῆς σελ. 117. Ἡ λέξι *Uneigentlichkeit* (= ἀναυθεντικότητα) ἔχει ὡς συνθετικό τό *eigen* (= δικό μου), πού παρουσιάζεται στήν προηγούμενη πρότασι· δέξ καί σελ. 43.]

«ἐγώ» μέ τό νόημα τοῦ δικοῦ μου ἑαυτοῦ, παρά «εἶμαι» οἱ ἄλλοι κατά τόν τρόπο τῶν πολλῶν. Ἀρχικά εἶμαι «δεδομένος» στόν «ἑαυτό» μου μέ βάση τούς πολλούς καί ὡς πολλοί. Ἀρχικά τό ἐδωνά-Εἶναι εἶναι πολλοί καί ὡς ἐπί τό πλεῖστο παραμένει ἔτσι. Ὅταν τό ἐδωνά-Εἶναι ἀνακαλύπτει αὐθεντικά τόν κόσμο καί τόν προσεγγίζει, ὅταν τοῦ διανοίγεται τό αὐθεντικό του Εἶναι, αὐτή ἡ ἀνακάλυψη τοῦ «κόσμου» καί ἡ διάνοιξη τοῦ ἐδωνά-Εἶναι πραγματώνεται πάντα ὡς ξεκαθάρισμα τῶν ἐπικαλύψεων καί ἐπισκοτίσεων, ὡς ἐξολόθρευση τῶν προσποιήσεων, μέ τίς ὁποῖες τό ἐδωνά-Εἶναι μανταλώνεται ἐνάντια στόν ἑαυτό του.

Ἐρμηνεύοντας ὡς πολλούς τό Συνεῖναι καί τήν ἑαυτότητα, ἀπαντήσαμε στό ἐρώτημα, ποιός εἶναι μέσ στήν καθημερινότητα τῆς συναλληλίας. Αὐτοί οἱ συλλογισμοί μᾶς προσέφεραν ταυτόχρονα συγκεκριμένη κατανόηση τῆς θεμελιώδους σύστασης τοῦ ἐδωνά-Εἶναι. Τό μέσ-στόν-κόσμον-Εἶναι ἐγινε ὄρατό μέσ στήν καθημερινότητα καί τό μέσον ὄρο του.

130 Τό καθημερινό ἐδωνά-Εἶναι ἀντλεῖ τήν προοντολογική ἐρμηνεία τοῦ Εἶναι του ἀπό τό ἄμεσο εἶδος τοῦ Εἶναι τῶν πολλῶν. Ἡ ὄντολογική ἐρμηνεία ἀκολουθεῖ ἀρχικά αὐτή τήν ἐρμηνευτική τάση: κατανοεῖ τό ἐδωνά-Εἶναι μέ βάση τόν κόσμο καί τό συναπαντᾶ ὡς ἐνδόκοσμο ὄν. Κι' ὄχι μόνο τοῦτο· ἀκόμα καί τό νόημα τοῦ Εἶναι, πάνω στή βάση τοῦ ὁποῖου νοοῦνται αὐτά τά «ὑποκείμενα», ἡ «ἄμεση» ὄντολογία τοῦ ἐδωνά-Εἶναι τό ἀναλογίζεται μέ βάση τόν «κόσμο». Ἀλλά μιά καί αὐτό τοῦτο τό φαινόμενο τοῦ κόσμου ὑπερπηδάται κατ' αὐτή τήν ἀπορρόφηση στόν κόσμο, στή θέση του μπαίνουν τά ἐνδόκοσμα παρευρισκόμενα ὄντα, τά πράγματα. Τό Εἶναι τῶν ὄντων, τά ὁποῖα *συνεῖναι ἐδωνά*, νοεῖται ὡς παρεύρεση. Παρουσιάζοντας τό θετικό φαινόμενο τοῦ ἄμεσου καί καθημερινοῦ μέσ-στόν-κόσμον-Εἶναι καταστήσαμε μπορετή τήν ἐπίγνωση τοῦ γιατί λαθεύει ἡ ὄντολογική ἐρμηνεία αὐτῆς τῆς σύστασης τοῦ Εἶναι. *Αὐτό τοῦτο τό μέσ-στόν-κόσμον-Εἶναι μέσ στό καθημερινό εἶδος τοῦ Εἶναι του εἶναι αὐτό πού ἀρχικά λαθεύει ὡς πρός τόν ἑαυτό του καί τόν ἐπικαλύπτει.*

Ἄν ἤδη τό Εἶναι τῆς καθημερινῆς συναλληλίας εἶναι ριζικά διαφορετικό ἀπό τή σκέτη παρεύρεση – μολονότι ἐπιφανειακά συνορεῖ ὄντολογικά μαζί της –, ἀκόμα λιγώτερο θά μορῆσει νά νοηθῆ ὡς παρεύρεση τό Εἶναι τοῦ αὐθεντικοῦ ἑαυτοῦ. Ἡ *αὐθεντική ἑαυτότητα* δέν βασίζεται σέ καμμιά ἀπελευθερωμένη ἀπό τήν ἐπιρροή τῶν πολλῶν ἐξαιρετική κατάσταση τοῦ ὑποκειμένου, παρά *εἶναι*

ὑπαρξιακή παραλλαγή τῶν πολλῶν, αὐτοῦ τοῦ οὐσιαστικοῦ ὑπαρκτικοῦ χαρακτηριστικοῦ.

Τότε ὁμως τό αὐτό-τοῦτο [Selbigkeit] τοῦ αὐθεντικά ὑπάρχοντος ἑαυτοῦ χωρίζεται ὄντολογικά μέ χάσμα ἀπό τήν ταυτότητα [Identität] τοῦ κατά τή βιωματική πολλαπλότητα διατηρούμενου ἐγώ.

193 Heidegger, Martin

Εἶναι καί χρόνος·

Μετ. Γιάννη Τζαβάρα. Ἀθήνα, Δωδώνη, 1978.

410 σ.

Τίτλος πρωτοτύπου: Sein und Zeit

1. Φιλοσοφία, Σύγχρονη-Γερμανική

Πρώτη ἔκδοση, Νοέμβριος 1978.

Πρώτη φωτομηχανική ἀνατύπωση, Δεκέμβριος 1989.

Δεύτερη φωτομηχανική ἀνατύπωση, Μάιος 1998.

Copyright γιά τήν ἑλληνική γλώσσα: ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Κ. ΛΑΖΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «ΔΩΔΩΝΗ», ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑ 143

MARTIN HAÏNTEGGER

EINAI KAI XRONOS

Πρόλογος-Μετάφραση-Σχόλια
ΓΙΑΝΝΗ ΤΖΑΒΑΡΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΔΩΔΩΝΗ»
Ε.Κ. ΛΑΖΟΣ – ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 3
ΑΘΗΝΑ 1978